

[Justitsministeren]

imødekomme den kritik, der på baggrund af debatten i dag kan rejses. På den anden side finder jeg det naturligt, at også spørgsmålet om klageadgangen bliver drøftet nærmere i retsudvalget.

Lad mig afslutningsvis sige, at jeg er glad for, at vi på grundlag af forespørgselsdebatten i dag får mulighed for at drøfte adoptionsreglerne, og jeg kan i hvert fald fra min side tilsige en åben og fordomsfri indstilling.

Jeg mener, man i den forbindelse må være opmærksom på, at de mennesker, der ansøger om adoption, gør dette ud fra et dybtfølt og meget velovervejet ønske om at blive forældre. Det er derfor af stor betydning, at behandlingsmåden er så menneskelig som overhovedet muligt. På den anden side må man ikke glemme, at hovedsynspunktet bag adoption er hensynet til barnets tarv. Dette synspunkt ligger også bag de gældende regler og administrationen af dem, der mig bekendt nyder stor respekt i udlandet. Mister vi denne respekt, kan vi risikere at miste adoptivbørnene.

Forhandling

Lis Møller (KF):

Jeg vil gerne takke ministeren for besvarelsen og senere komme med enkelte kommentarer til punkter i den. Men jeg vil gerne fortsætte her med at gøre rede for, hvorfor jeg har været med til denne forespørgsel.

Beslutningsgrundlaget i forbindelse med en ansøgning om adoption er diverse attester og erklæringer samt en sagsbehandlers evne til at formidle sit personlige indtryk i en skriftlig redegørelse efter de forskellige samtaler med og hjemmebesøg hos ansøgerne. Sagsbehandleren er ikke med i samrådet og har ingen besluttende myndighed, men er imidlertid ansøgernes eneste kontakt til den godkendende instans. Jeg forstår udmærket de ansøgere, der har udtalt, at de følte sig in absentia stillet for en domstol uden at kende anklageskriftet.

Får ansøgeren afslag, kan dette indankes for adoptionsnævnet, som det er nævnt tidligere, men jeg har meget sjældent oplevet, at adoptionsnævnet har ændret en samrådsafgørelse. Som sagt tidligere forekommer det helt forkert og utrygt i forhold til ansøgerne, at det samme nævn, som udstikker reglerne, samtidig er sidste ankeinstans.

Jeg føler, at den meget restriktive holdning, adoptionsnævnet står for, er i modstrid med den almindelige holdning i befolkningen. Der findes nok ikke så mange medlemmer her i tinget, som ikke har været involveret i adoptionsager. Vi er sikkert flere, som har følt, at en afgørelse, der bestod i et afslag, var rimelig, men i mange andre tilfælde har vi følt, at der er begået uretfærdighed fra såvel samråd som adoptionsnævn. Men adoptionsnævnet er enerådende og frabeder sig enhver politisk indblanding.

Når jeg ser på nævnets sammensætning, må jeg nok sige, at jeg savner en politisk repræsentation, og jeg må også sige, at det indimellem er løbet mig koldt ned ad ryggen, når jeg har læst svaret fra adoptionsnævnet på en anke. Jeg citerer: »Samrådets afgørelse skal ikke ændres.« Hverken mere eller mindre. Det er en arrogance uden lige at affærdige en velbegrundet anke uden overhovedet at kommentere den eller uddybe afslaget.

Efter henstilling fra ligestillingsrådet besluttede adoptionsnævnet at ændre retningslinjerne for adoptanternes maksimumsalder, således at den vejledende maksimumsalder blev ens for mænd og kvinder. Det er efter min mening helt i orden, men jeg kunne godt tænke mig at vide, hvem der har godkendt adoptionsnævnets beslutning. Jeg ved det ikke, men det kan være, ministeren kan oplyse mig om det.

Dermed når jeg frem til adgangs begrænsning på grund af alder. I dag må ansøgerne ikke være over 78 år tilsammen, og den øvre aldersgrænse er 40 år. Ved adoption af børn over 3 år er der en mindre lempelse af aldersgrænsen, men det forudsætter, at familien i forvejen har børn. Det skal jeg vende tilbage til. Alderen som enkeltfaktor har ifølge specialister kun ringe betydning for ens egnethed som forældre. Det står for øvrigt også i adoptionsudvalgets betænkning nr. 3, side 46. I Sverige, som vi ofte sammenligner os med, har man ingen øvre aldersgrænse, og jeg mener, at der må kunne komme noget smidighed ind her. Det mener jeg efter at have gennemgået ikke så få ansøgninger.

I går fik jeg sagsakterne vedrørende endnu en adoptionssag. Sagsbehandleren konkluderede: »Jeg tror, det er mennesker, der virkelig tænker over tingene, før de giver sig i kast med noget. Derfor tror jeg, det er realistisk, når de mener at have overskud til at